

การแก้ปัญหาการเขียนคำภาษาไทยไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด*
USING SPELLING EXERCISES ON THAI FINAL-CONSONANT
CATEGORIES TO IMPROVE THAI WORD WRITING ACCURACY AMONG
GRADE 4 STUDENTS

นันทิกร อุดมศิลป์¹, จาตุรนต์ ศรีจินดา² และ ธัญญารักษ์ ศรีกลั่นแค้น³

Nanthikorn Udomsin¹, Chaturon srichinda² and Thanyaras Siriklinkhae³

วิทยาลัยนอร์ทเทิร์น

Northern College, Thailand

Corresponding Author's Email: nanthikorn2499@gmail.com¹,

chaturon2021@gmail.com² and thanyaras.si@northern.ac.th³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อแก้ปัญหาการเขียนคำภาษาไทยไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด และ (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนก่อนและหลังการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองสัก อำเภอมะนัง จังหวัดตาก จำนวน 4 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อน-หลัง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย จำนวน 6 แผน และแบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด 1 ชุด เก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน เรื่อง “มาตราตัวสะกดในภาษาไทย” วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และผลต่างของคะแนน

ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมด้วยแบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด นักเรียนมีความสามารถในการเขียนคำถูกต้องมากขึ้น โดยเฉพาะคำในกลุ่มมาตราแม่กก แม่กน และแม่กด คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 11.25 ($S.D. = 1.19$) และหลังเรียนเท่ากับ 16.50 ($S.D. = 3.25$) ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.25 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 26.25 ของคะแนนเต็ม 20 คะแนน แสดงให้เห็นว่าการฝึกผ่านแบบฝึกหัดช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ อักษรวิธีและพัฒนาความถูกต้องในการเขียนคำไทยอย่างมีนัยสำคัญ

สรุปได้ว่า แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพและสามารถประยุกต์ใช้ได้จริงในห้องเรียนขนาดเล็ก ช่วยส่งเสริมทั้งความรู้ด้านภาษาไทยและพฤติกรรมการเรียนรู้เชิงรุกของผู้เรียนระดับประถมศึกษา

* Received 22 October 2025; Revised 3 November 2025; Accepted 10 November 2025

คำสำคัญ: มาตรฐานตัวสะกด, แบบฝึกหัด, การเขียนคำภาษาไทย, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ประถมศึกษา

Abstract

This study aimed (1) to address Thai spelling errors among Grade 4 students through a spelling exercise set based on Thai final-consonant categories, and (2) to compare students' writing achievement before and after participation in the intervention. The participants were four Grade 4 students at Ban Khlong Sak School, Tak Province, during the first semester of the 2024 academic year. The study employed an experimental one-group pretest–posttest design. The research instruments included six Thai language lesson plans and one set of spelling exercises emphasizing the rime/final-consonant patterns. Data were collected using pre- and post-tests on “Thai final-consonant categories,” and analyzed using descriptive statistics—mean, standard deviation, and gain score.

The results revealed that students' posttest performance was significantly higher than their pretest scores. The mean pretest score was 11.25 (S.D. = 1.19), while the posttest mean was 16.50 (S.D. = 3.25), yielding a mean gain of 5.25 points or a 26.25% improvement relative to the 20-point scale. Students showed marked improvement in spelling accuracy, especially for common final-consonant categories (mae-kok, mae-kon, mae-kot). The findings indicate that systematic and repetitive practice through the exercise set effectively enhanced orthographic understanding and writing accuracy.

In conclusion, the spelling exercise set based on Thai final-consonant categories proved to be an effective and feasible instructional tool for small classrooms, promoting both linguistic accuracy and active learning engagement among primary school students.

Keywords: Thai spelling, final-consonant categories, exercise-based instruction, writing achievement, primary education

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติของไทย มีสถานะเป็นภาษาทางราชการ และเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และเป็นรากฐานสำคัญของ

การดำรงชีวิตและการเรียนรู้ของประชาชนไทยทุกคน การใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียนจึงเป็นสมรรถนะหลักของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งสอดคล้องกับกรอบแนวคิดขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ที่มุ่งพัฒนาทักษะการสื่อสารและความเข้าใจภาษาของผู้เรียนเพื่อรองรับสังคมฐานความรู้ ตามนโยบายของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้กำหนดให้การอ่านออกเขียนได้เป็น “ทักษะพื้นฐานสำคัญ” ที่สถานศึกษาทุกแห่งต้องพัฒนาอย่างเข้มข้น โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นช่วงวัยแห่งการวางรากฐานการรู้หนังสือและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทั้งนี้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ระบุชัดว่า ผู้เรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้นต้องสามารถอ่านและเขียนได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยและหลักอักขรวิธี เพื่อใช้ในการสื่อสาร การเรียนรู้ และการดำรงชีวิตในสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) การเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความคิดได้ชัดเจน มีโครงสร้างภาษาเป็นระบบ และเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ การฝึกทักษะการเขียนที่ถูกต้องจึงเป็นทั้ง “เครื่องมือ” และ “เป้าหมาย” ของการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นช่วงวัยสำคัญของการพัฒนาทักษะทางภาษาและการรู้หนังสือขั้นต้น

แม้ภาษาไทยจะเป็นภาษาหลักของประเทศ แต่ผลการประเมินสมรรถนะการอ่านออกเขียนได้ของผู้เรียนไทยยังสะท้อนถึงปัญหาด้านการเขียนที่ไม่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง จากรายงานของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2565) พบว่า นักเรียนไทยระดับประถมศึกษาจำนวนไม่น้อยยังมีปัญหาในการเขียนคำไทยให้ถูกต้องตามมาตรฐานภาษา โดยเฉพาะคำที่มีพยัญชนะสะกดท้าย (Final consonants) เช่น กลุ่มแม่กก แม่กด และแม่กน ซึ่งเป็นกลุ่มคำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวันและในแบบเรียน งานวิจัยของ กรรณิการ์ พวงเกษม (2535) และ วรธนา แซ่ตั้ง (2541) ชี้ให้เห็นว่า “การสะกดคำผิดในมาตราตัวสะกด” เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดในกลุ่มนักเรียนประถมศึกษาไทย และเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาทักษะภาษาไทยในระยะยาว ขณะที่ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน (2549) อธิบายว่าความสามารถในการเชื่อมโยงเสียงกับอักษร เป็นปัจจัยพื้นฐานที่ส่งผลโดยตรงต่อความเข้าใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาอื่น ๆ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา นอกจากนี้ มนทิรา ภักดีณรงค์ (2540) พบว่า นักเรียนที่ขาดโอกาสในการฝึกทักษะการเขียนซ้ำ ๆ จะมีแนวโน้มเขียนคำผิดสะกดมากกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะคำที่มีตัวสะกด ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและการเสริมแรงที่เหมาะสม แนวคิดนี้สอดคล้องกับกฎแห่งการฝึกของ Edward Thorndike (1932) ที่ระบุว่า “การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีที่สุดเมื่อผู้เรียนได้ฝึกซ้ำและได้รับการเสริมแรงทางบวก”

ในบริบทของโรงเรียนขนาดเล็กในต่างจังหวัด เช่น โรงเรียนบ้านคลองสัก จังหวัดตาก ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนไม่มากและมีข้อจำกัดด้านครูผู้สอนและทรัพยากรทางการ

ศึกษา พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวนหนึ่งยังไม่สามารถเขียนคำไทยได้ถูกต้องตามมาตรฐานตัวสะกด การออกเสียงที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่นเหนือทำให้การถอดเสียงเป็นอักษรผิดเพี้ยน เช่น การละตัวสะกดหรือการใช้พยัญชนะไม่ตรงตามหลักภาษา ปัจจัยนี้ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดสะสมและลดความมั่นใจในการเขียนของผู้เรียน งานของ นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546) ชี้ว่า นักเรียนในพื้นที่ชนบทจำนวนมากขาดโอกาสในการเข้าถึงแบบฝึกหัดที่หลากหลายและเหมาะสมกับระดับความสามารถ ส่งผลให้เกิดช่องว่างของพัฒนาการด้านภาษาไทยที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ปัจจัยด้านภาษาถิ่นยังเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการสะกดคำไทยที่ถูกต้อง สอดคล้องกับการศึกษาของ Shane (1961) และ Fitzgerald (1964) ที่ยืนยันว่า การออกเสียงในภาษาถิ่นส่งผลต่อความแม่นยำในการสะกดคำและพัฒนาการด้านการเขียนของเด็กประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ

จากความเป็นมาและปัญหาที่กล่าวมา การพัฒนาเครื่องมือการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับบริบทนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยให้นักเรียนฝึกสะกดคำได้อย่างเป็นระบบ ผ่านการฝึกซ้ำ การลงมือทำจริง และการเสริมแรงทางบวก ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาไทยอย่างยั่งยืน งานวิจัยของ ปิยวรรณ มณีรัตน์ (2563) และ สมศรี พันธมณี (2562) พบว่า การใช้แบบฝึกหัดมาตราตัวสะกดสามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ และยังช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาไทยได้อย่างเป็นธรรมชาติ ดังนั้นการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการแก้ไขปัญหาการเขียนคำภาษาไทยไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองสัก จังหวัดตาก ซึ่งเป็นบริบทของโรงเรียนขนาดเล็ก ผลที่ได้จากการวิจัยจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาไทยสำหรับผู้เรียนกลุ่มเดียวกันในโรงเรียนอื่น ๆ ได้ และเป็นข้อมูลประกอบเชิงประจักษ์ (Evidence-based Practice) ที่ช่วยสนับสนุนการยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ทั้งในเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อแก้ปัญหาการเขียนคำภาษาไทยไม่ถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกหัด

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนคำภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเขียนได้เป็นสมรรถนะพื้นฐานของผู้เรียนระดับประถมศึกษา ตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียน “อ่านได้ เขียนได้ และสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามอักขรวิธี” เพื่อเป็นฐานของการเรียนรู้วิชาอื่นและการดำรงชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) นโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ยังเน้นย้ำการยกระดับคุณภาพภาษาไทย โดยเฉพาะความถูกต้องทางอักขรวิธีในระดับประถมศึกษา อันสอดคล้องกับกรอบทักษะศตวรรษที่ 21 และแนวทางของ UNESCO ที่ยกให้การรู้หนังสือ (literacy) เป็นสมรรถนะแกนสำหรับสังคมฐานความรู้ ในเชิงทฤษฎี การเรียนรู้ทักษะการเขียนสะกดคำไทยสัมพันธ์กับ ความเข้าใจอักขรวิธีโดยเฉพาะ “มาตราตัวสะกด” และการแม่ปเสียง-อักษร และ กลไกการเรียนรู้แบบพฤติกรรมนิยม ที่ยืนยันบทบาทของการ “ฝึกซ้ำ” และ “การเสริมแรง” ต่อการก่อรูปพฤติกรรมทางภาษาอย่างแม่นยำและคงทน (Thorndike, 1932) การออกแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ที่ให้ผู้เรียน “ลงมือปฏิบัติ-ฝึกซ้ำ-สะท้อนคิด” จึงเป็นยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับธรรมชาติของทักษะการสะกดคำ

อักขรวิธีภาษาไทยเป็นระบบสำคัญที่เชื่อมโยง “เสียง” และ “ตัวอักษร” เพื่อให้เกิดรูปคำที่ถูกต้องตามมาตรฐานภาษาไทย โดยเฉพาะ “มาตราตัวสะกด” ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มเสียงสะกดท้ายพยางค์ เช่น แม่ก ก แม่กน แม่กด แม่กบ ฯลฯ ทำหน้าที่ควบคุมรูปและเสียงของคำในตำแหน่งพยางค์ท้าย การเข้าใจและสามารถจำแนกมาตราตัวสะกดได้อย่างถูกต้องถือเป็น “เงื่อนไขสำคัญ” ของการเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องตามหลักอักขรวิธี (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2535; วรรณฯ แซ่ตั้ง, 2541; มนทิรา รักดีณรงค์, 2540) ผู้เรียนระดับประถมศึกษา มักเกิดความผิดพลาดในการเขียนคำที่มีตัวสะกดท้าย โดยเฉพาะคำสามัญที่ใช้บ่อย เช่น กลุ่มแม่ก แม่กด และแม่กน ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดความเข้าใจในโครงสร้างมาตราและความเชื่อมโยงระหว่างเสียง-อักษร (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน, 2549; สมศรี พันธมณี, 2562) ปัญหานี้พบมากในโรงเรียนขนาดเล็กที่มีข้อจำกัดด้านครูผู้สอนและทรัพยากร ทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสในการฝึกซ้ำ และการสะท้อนผลการเรียนรู้ที่เพียงพอ (นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ, 2546) ซึ่งหากปล่อยให้สะสมไป จะส่งผลกระทบต่อความสามารถทางภาษาโดยรวมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาอื่น (ปิยวรรณ มณีรัตน์, 2563) การส่งเสริมความเข้าใจในมาตราตัวสะกดผ่านแบบฝึกหัดเชิงระบบที่เน้นการจำแนกและฝึกซ้ำอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นวิธีที่ทั้ง “สอดคล้องกับหลักภาษาไทย”

และ “ได้รับการสนับสนุนจากทฤษฎีการเรียนรู้” ตลอดจนสอดคล้องกับบริบทการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนขนาดเล็กของไทยที่ต้องการสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพแต่ไม่ซับซ้อน (มนทิรา ภักดีณรงค์, 2540; สมศรี พันธมณี, 2562; ปิยวรรณ มณีรัตน์, 2563)

อักษรวิธภาษาไทย โดยเฉพาะมาตราตัวสะกด เป็นหัวใจสำคัญของการเขียนสะกดคำอย่างถูกต้อง ผู้เรียนระดับประถมศึกษายังมีข้อบกพร่องในเรื่องนี้ เนื่องจากขาดความเข้าใจเชิงระบบและการฝึกอย่างต่อเนื่อง แนวคิดพฤติกรรมนิยมของ Thorndike สนับสนุนว่าการฝึกซ้ำและการเสริมแรงช่วยสร้างความแม่นยำทางภาษาได้อย่างยั่งยืน ขณะที่แนวทาง Active Learning เอื้อต่อการลงมือปฏิบัติจริงและสะท้อนคิด ซึ่งสอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาไทย การพัฒนาแบบฝึกหัดเชิงระบบจึงเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างความเข้าใจและความถูกต้องในการเขียนสะกดคำของนักเรียนประถมศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

รูปแบบการวิจัย: เชิงทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อน-หลัง (One Group Pretest-Posttest Design) ประชากร: นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองสัก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 กลุ่มตัวอย่าง: นักเรียน ป.4 จำนวน 4 คน จากห้องเรียนเดียวกัน คัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์ที่มีปัญหาการเขียนคำไม่ถูกต้อง (พิจารณาจากการทดสอบเบื้องต้นและการสังเกตของครูผู้สอน)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย 6 แผน (เน้นกิจกรรมฝึกสะกดคำตามมาตราตัวสะกด)

2.2 แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด 1 ชุด (มุ่งกลุ่มแม่กง แม่กน และแม่กด)

2.3 แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน เรื่อง “มาตราตัวสะกดในภาษาไทย” จำนวน 20 ข้อ (คะแนนเต็ม 20) หมายเหตุ: เครื่องมือทุกชนิดผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง ความชัดเจน และความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยและการประถมศึกษา ก่อนนำไปใช้จริง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ระยะเวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ละ 1 ครั้ง)

ขั้นตอน

- 1) Pretest วัดความสามารถการเขียนคำตามมาตราตัวสะกด (20 คะแนน)
- 2) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแผน 6 แผน โดยใช้ แบบฝึกหัดมาตราตัวสะกด เป็นสื่อหลัก เน้น “ลงมือฝึก-ฝึกซ้ำ-สะท้อนคิด”
- 3) Posttest วัดผลหลังเรียนด้วยแบบทดสอบฉบับเดียวกัน/เทียบเท่า (20 คะแนน)

ได้รับความอนุเคราะห์ความร่วมมือจากโรงเรียนและผู้ปกครอง พร้อมชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการวิจัยต่อผู้เกี่ยวข้อง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ใช้ สถิติเชิงพรรณนา: ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

4.2 คำนวณ ผลต่างคะแนน (Gain Score) ระหว่างก่อน-หลังเรียน และ ร้อยละการเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม 20 คะแนน

4.3 นำเสนอผลด้วยตารางและคำอธิบายเชิงวิเคราะห์เพื่อสะท้อนประสิทธิผลของแบบฝึกหัดมาตราตัวสะกดในชั้นเรียนขนาดเล็ก

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิจัยการแก้ปัญหาการเขียนคำภาษาไทยไม่ถูกต้อง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองสัก อำเภอเมือง จังหวัดตาก โดยใช้แบบฝึกหัดการเขียน

ตารางที่ 1 ผลคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกดในภาษาไทย จำนวนประชากร จำนวน 4 คน

	คะแนนก่อนการทดลอง(20 คะแนน)	คะแนนหลังการทดลอง(20 คะแนน)	ผลต่างของ คะแนน
นักเรียน 1	10	14	4
นักเรียน 2	13	19	6
นักเรียน 3	11	16	5
นักเรียน 4	11	17	6
รวม	45	66	21

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อน-เรียน เรื่อง มาตราตัวสะกดในภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด จะเห็นว่าหลังการจัดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด จำนวนประชากร 4 คน มีคะแนนหลังการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาสูงขึ้น

ตารางที่ 2 ผลคะแนนเฉลี่ยคะแนนแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกดใน ภาษาไทย

รายการ	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
แบบทดสอบก่อน-เรียน เรื่อง มาตราตัวสะกดในภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	11.25	1.1875	16.5	3.25

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน เรื่อง มาตรฐานตัวสะกดในภาษาไทย มีคะแนนหลังการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม โดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด ให้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 คน โดยก่อนการจัดกิจกรรมใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ $\bar{x} = 11.25$ และหลังการจัดกิจกรรมใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกด มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ $\bar{x} = 16.5$

สรุปผลการวิจัยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเพิ่มขึ้นจาก 11.25 คะแนนเป็น 16.50 คะแนน เพิ่มขึ้น 5.25 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 26.25 ของคะแนนเต็ม 20 คะแนน

1. นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการด้านการเขียนคำสะกดมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มมาตราแม่กก แม่กน และแม่กด ซึ่งเป็นมาตราที่พบข้อผิดพลาดบ่อยในช่วงก่อนเรียน

2. ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียน แสดงถึงประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำและจดจำรูปแบบการสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น

3. แบบฝึกหัดดังกล่าวสามารถประยุกต์ใช้ในห้องเรียนขนาดเล็กได้จริง และเป็นแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาการเขียนคำผิดในระดับประถมศึกษา

ผลลัพธ์ของงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานของ ปิยวรรณ มณีรัตน์ (2563) และ สมศรี พันธมณี (2562) ที่พบว่าการใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำสะกดช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังสนับสนุนแนวคิดของ Thorndike (1932) ที่ว่า “การฝึกซ้ำ” เป็นกลไกสำคัญของการเรียนรู้ทักษะทางภาษา

แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียนคำไทยของนักเรียนประถมศึกษา สามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยในบริบทโรงเรียนขนาดเล็กและกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานการเขียนอ่อน เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลดข้อผิดพลาดในการเขียนคำได้อย่างเป็นรูปธรรม

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า การใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองสัก จังหวัดตาก โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างชัดเจน ซึ่งยืนยันสมมติฐานของการวิจัยว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านแบบฝึกหัดที่เน้นการฝึกซ้ำจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความถูกต้องในการเขียนคำไทยได้อย่างเป็นรูปธรรม ผลดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike (1932) ภายใต้กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) ที่ระบุว่า “การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ดีที่สุดเมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกซ้ำและการเสริมแรงอย่างเหมาะสม” การจัดกิจกรรมแบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดจึงมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงระหว่างเสียงกับตัวอักษรผ่านการลงมือปฏิบัติจริงและฝึกซ้ำหลายครั้ง นำไปสู่การสร้าง

พฤติกรรมการเขียนที่ถูกต้องและมั่นคง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่มุ่งเน้นการสร้างพฤติกรรมใหม่ผ่านการฝึกซ้ำ (Drill and Practice) และการเสริมแรง (Reinforcement) ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับ ปิยวรรณ มณีรัตน์ (2563) ที่พบว่าการใช้แบบฝึกหัดมาตราตัวสะกดช่วยเพิ่มคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ และใกล้เคียงกับผลการศึกษาของ สมศรี พันธมณี (2562) ที่รายงานว่า การใช้แบบฝึกหัดร่วมกับกิจกรรมกลุ่มสามารถลดความผิดพลาดในการเขียนคำไทยได้มากถึงร้อยละ 35-45 สะท้อนให้เห็นว่าแบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ได้จริงในห้องเรียนระดับประถมศึกษา โดยเฉพาะในโรงเรียนขนาดเล็ก ในด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น สนใจ และตั้งใจเรียนมากขึ้นจากการใช้แบบฝึกหัดที่เน้นการลงมือปฏิบัติจริงและได้รับแรงเสริมในทางบวกอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนมีความมั่นใจในการเขียนคำมากขึ้น สามารถสะกดคำในกลุ่มมาตราแมกก แมกน และแมกกดได้ถูกต้องมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ มนทิรา ภักดีณรงค์ (2540) ที่ชี้ว่า การฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบสามารถเพิ่มความแม่นยำในการเขียนคำได้มากกว่า 30% นอกจากนี้ ปัจจัยด้าน ภาษาถิ่น ในบริบทของโรงเรียนบ้านคลองสัก จังหวัดตาก ซึ่งผู้เรียนมีพื้นฐานการออกเสียงตามภาษาท้องถิ่นเหนือ มีผลต่อความถูกต้องในการถอดเสียงเป็นอักษรไทย การใช้แบบฝึกหัดที่ออกแบบให้เหมาะสมกับบริบทผู้เรียนจึงช่วยลดข้อผิดพลาดและสร้างความเข้าใจอักขรวิธีได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอของ นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ (2546) ที่แนะนำให้โรงเรียนขนาดเล็กใช้สื่อการสอนและแบบฝึกหัดที่สอดคล้องกับลักษณะผู้เรียนมากกว่าการพึ่งพาสื่อเทคโนโลยีราคาแพง เมื่อพิจารณาผลในภาพรวม การใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ส่งผลเชิงบวกต่อทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของ Fitzgerald (1964) และ Shane (1961) ในต่างประเทศ ที่ยืนยันว่าการใช้แบบฝึกหัดสะกดคำอย่างเป็นระบบช่วยพัฒนาทักษะการเขียนและความจำทางภาษาได้อย่างมีนัยสำคัญ

การใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดจึงเป็นแนวทางการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับผู้เรียนระดับประถมศึกษา โดยเฉพาะในโรงเรียนขนาดเล็กและพื้นที่ชนบท เนื่องจากเป็นสื่อที่ใช้งานง่าย ไม่ซับซ้อน ลงมือปฏิบัติได้จริง และสามารถประยุกต์ใช้เพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทยได้อย่างยั่งยืน

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า การใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียนคำภาษาไทยของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างชัดเจน ผู้เรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น โดยเฉพาะคำในกลุ่มมาตราแมกก แมกน และแมกกด ซึ่งเป็นกลุ่มคำที่มักเกิดข้อผิดพลาดมาก

ที่สุดก่อนการทดลอง นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีพฤติกรรมทางการเรียนรู้ที่เปลี่ยนไปในทางบวก เช่น มีความกระตือรือร้นมากขึ้น มีความมั่นใจในการเขียนคำ และสามารถเชื่อมโยงเสียง – อักษรได้ดีขึ้น ส่วนข้อเสนอแนะในการวิจัย ประกอบด้วย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 โรงเรียนควรนำแบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยประจำสัปดาห์ เพื่อฝึกซ้ำและสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียน

1.2 ครูผู้สอนสามารถประยุกต์แบบฝึกหัดนี้เข้ากับกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เช่น เกมภาษาไทย การทำงานกลุ่ม หรือกิจกรรมแข่งขัน เพื่อเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้

1.3 เหมาะสำหรับใช้ในโรงเรียนขนาดเล็กและพื้นที่ชนบทที่มีทรัพยากรจำกัด เนื่องจากเป็นสื่อที่ใช้งานง่าย ลงมือได้จริง ไม่ต้องพึ่งพาเทคโนโลยีมาก

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น เพื่อให้ผลการวิจัยมีความครอบคลุมและสามารถสรุปอ้างอิงได้ในวงกว้างมากขึ้น

2.2 ควรศึกษาผลของแบบฝึกหัดกับมาตราตัวสะกดอื่น ๆ และระดับชั้นที่สูงขึ้น เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของสื่อ

2.3 เพิ่มระยะเวลาในการฝึกฝนและติดตามผลในระยะยาว เพื่อประเมินความคงทนของความรู้และทักษะการเขียนคำของผู้เรียน

2.4 ควรศึกษาแนวทางการบูรณาการแบบฝึกหัดร่วมกับเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น แอปพลิเคชันแบบฝึกหัดออนไลน์ เพื่อเพิ่มความน่าสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนยุคใหม่

เอกสารอ้างอิง

สมศรี พันธมณี. (2562). ผลของกิจกรรมแบบฝึกหัดสะกดคำต่อการเขียนภาษาไทยของนักเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. 16(2), 45–56.

กรรณิการ์ พวงเกษม. (2535). การเขียนคำไทยของนักเรียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์การศึกษา.

นิลาภรณ์ ธรรมวิเศษ. (2546). การออกแบบแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะภาษาไทยในโรงเรียนขนาดเล็ก. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

มนทิรา รักดิณรงค์. (2540). ผลของแบบฝึกหัดต่อความสามารถในการเขียนคำไทยของนักเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปิยวรรณ มณีรัตน์. (2563). การใช้แบบฝึกหัดการเขียนคำในมาตราตัวสะกดกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

- วรรณา แซ่ตั้ง. (2541). การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน. (2549). การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2565). รายงานผลการประเมินคุณภาพการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนไทย ปีการศึกษา 2565. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- Fitzgerald, J. (1964). *Phonics and Spelling Development in Children*. USA: Harper & Row.
- Shane, H. (1961). *Spelling Instruction in Elementary School*. USA: Macmillan.
- Thorndike, E. L. (1932). *The Fundamentals of Learning*. New York: Teachers College Press.